

SAMPLER SÈRIES

5 | NOVEMBRE 2019
SALA 2 ORIOL MARTORELL

2019_2020

TRISTAN PERICH :
SURFACE IMAGE
VICKY CHOW

L'AUDITORI auditori.cat

TRISTAN PERICH: SURFACE IMAGE

VICKY CHOW

NOVEMBRE 2019

Dimarts 5 | 20 h

Vicky Chow piano

Tristan Perich composició

Els temps i la durada del concert
són aproximats

TRISTAN PERICH

Nova York, 1982

63'

Surface image per a piano i 40 canals
d'electrònica d'1-bit (2013)

Comenta aquest concert amb
#l'auditori #samplerseries

Agraïrem que apagueu els mòbils, desactiveu les alarmes sonores i
contingueu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

L'Auditori és un consorci de

En col·laboració amb

per **Serafín Álvarez**

Des de petit, Tristan Perich va sentir una curiositat enorme pel funcionament de les coses, inclosos els instruments musicals amb els quals practicava –la mecànica darrere de la vibració de les cordes d'un piano, per exemple. Aquesta mirada curiosa per sota de la superfície de les coses era coherent amb la seva fascinació per la ciència; matemàtiques, física i informàtica en particular, disciplines en què s'ha format i que són palpables en les seves manifestacions creatives com a compositor i com a artista. L'electrònica d'1 bit, tan característica del seu treball, posa en relleu aquesta curiositat; elimina totes les capes que afegeixen complexitat i que dificulten entendre el funcionament dels dispositius digitals actuals per arribar a l'essència de l'electrònica, emprant tan sols aquells elements imprescindibles per transformar un senyal digital bàsic en so: un petit altaveu activat per un circuit electrònic relativament senzill que ell mateix dissenya, programa i fabrica. Aquest circuit envia unitats mínimes d'informació digital cap a l'altaveu, 0 o 1, impulsos elèctrics que fan vibrar la seva membrana, transformant dígits binaris en ones sonores, donant forma física a la lògica digital.

Però Perich no compon únicament música per a microprocessadors. Al centre de l'escenari hi situa un piano de cua imponent. Asseguda al seu davant, una dona: Vicky Chow. A banda i banda, quaranta petits altaveus nus, tots iguals, suspesos per parelles en vint suports similars al peu d'un micròfon. Una tauleta tàctil al faristol del piano, i al seu costat, un comptador digital. Un garbuix de cables tirats per terra, relativament desordenats, que connecten els altaveus a un circuit electrònic situat fora de l'escenari. *Surface Image* comença amb un breu solo de piano. Poc després, alguns dels altaveus llancen ràfegues de bits intermitents que emboliquen amb ímpetu el so del piano entre els seus particulars timbres aspres de baixa resolució. Clústers de tons acústics i sintètics s'entrellacen i es separen successivament en una dansa invisible que es va desplegant en intricats patrons. Les influències minimalistes són evidents, amb repeticions incessants, superposicions de patrons que remetent a Philip Glass, Steve Reich, La Monte Young o Terry Riley. Cap al final del primer terç arribem a un primer clímax, seguit d'un canvi harmònic vertiginós en què el piano es deslliga. Una escolta superficial de *Surface Image* podria suggerir que és una composició austera i mecànica, però, si bé està regida per una precisió matemàtica, canvis com aquest la fan emotiva i emocionant. Arribats a aquest punt, el virtuosisme, la resistència i vitalitat

de Vicky Chow són indiscutibles i aclaparadors; observar la velocitat i contundència dels moviments dels seus dits sobre el teclat és tan hipnòtic com el mateix mantra repetitiu de la música. Cap a la meitat del concert, la peça es torna temporalment més complexa i intensa, amb la introducció de tons prolongats darrere dels quals s'erigeix un oceà cacofònic de bits i cordes percudides que ens envolta i desborda. Després de l'eufòria arriba la calma, la densitat disminueix gradualment fins a concloure amb un lent i introspectiu moviment de piano sobre diverses capes de suaus brunzits electrònics que van silenciant-se progressivament. Finalment, després d'una mica més d'una hora de dansa ininterrompuda, un únic brunzit és sostingut durant alguns segons, i desapareix.

Altres que han escrit sobre *Surface Image* han parlat erròniament d'una confrontació entre l'ésser humà i la màquina. No hi ha violència sinó companyia, no hi ha oposició sinó relació. És aquesta relació entre naturaleses diferents, aquest entremig, el que interessa realment a Perich. El piano i l'electrònica s'entrellacen per teixir conjuntament una mateixa matriu. Hi ha diàlegs, també es donen discordances ocasionals, però per sobre de tot hi ha coexistència. No musical. A l'escenari, els altaveus hi tenen una presència significativa, i se'ls confereix un estatus similar; no són instruments, en el sentit d'eines, són intèrprets, ja no únicament per la seva particular disposició espacial, sinó també perquè estan literalment interpretant la música en directe. No reproduïxen un registre prèviament gravat, interpreten un codi en temps real. Potser, percebre el concert com un camp de batalla sigui extremament antropocentrista i estigui filtrat per idees de dominació. Però hi ha altres relacions possibles, relacions en què tractem les màquines menys com a objectes passius i més com a subjectes actius. Perich coneix bé l'univers en miniatura que s'amaga en els components electrònics que utilitza, un univers on es produeixen innombrables operacions abans que pugui operar per a nosaltres. La seva curiositat per entendre el seu funcionament, i la seva voluntat per exposar-ne l'essència, estrenyen aquesta relació.

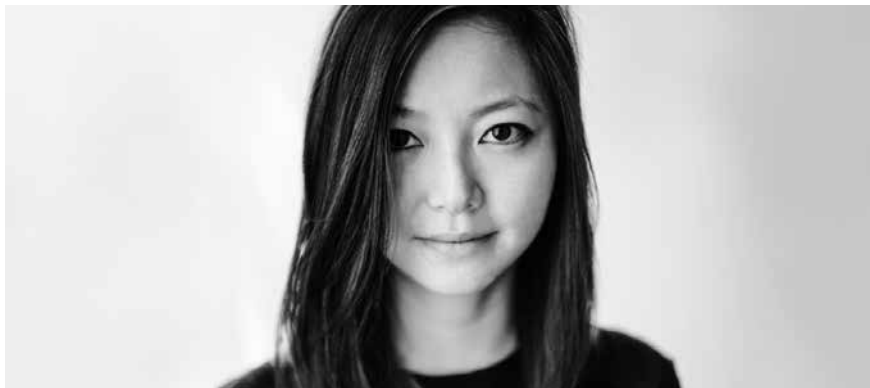

fotografia © Courtesy Tristan Perich

TRISTAN PERICH

L'obra de Tristan Perich (Nova York) s'inspira en la simplicitat estètica de les matemàtiques, la física i la programació. La revista *WIRE Magazine* descriu les seves composicions com una «unió austera dels caràcters electrònic i orgànic». L'àlbum que va publicar el 2004, *1-Bit Music*, va ser el primer de la història a ser llançat com a microxip programat perquè fes sonar la seva composició electrònica en directe. El següent àlbum, *1-Bit Symphony*, ha estat aclamat per la crítica, que l'ha titllat de «sublím» (*New York Press*) i ha afirmat que «les seves oscil·lacions tenen una força intensa i hipnòtica i una profunditat emocional sorprenent» (*The Wall Street Journal*). El *The New York Times* ha etiquetat el seu darrer àlbum, *Noise Patterns*, com a «tecno per a formes de vida de Silicon Valley».

Com a músic, ha actuat arreu del món amb la seva música electrònica, des del Sónar, el MUTEK i el Barbican fins al Lampo i The Kitchen. Com a compositor, ha rebut encàrrecs de So Percussion, l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles o Calder Quartet, entre d'altres, així com diversos premis d'Ars Electronica per la seva obra per a violins i electrònica d'un bit, *Active Field*. Segons la revista *New York Classical Review*, «més que cap altre compositor de la seva generació, Perich estableix un nou llenguatge i un camí nou per al futur de la música». Com a artista visual, amb les seves instal·lacions d'àudio, les seves obres en vídeo i les il·lustracions automàtiques, ha rebut encàrrecs d'organitzacions de prestigi com Rhizome i L'Auditori de Barcelona, i les seves obres s'han exhibit arreu, entre d'altres, al Museu d'Art Modern de Nova York, al VOLT Festival, al Museu de San Diego, al Museu de Geòrgia i a la galeria Bitforms.

VICKY CHOW

El *The New York Times* ha descrit la pianista canadenca Vicky Chow com a «brillant» i la publicació especialitzada *Pitchfork* com a «una de les pianistes més brillants dels nostres temps». El *The New Yorker* va escriure, sobre el seu enregistrament del *Sonatra* de Michael Gordon: «*Sonatra* és tota una fita en el món dels compositors i l'enregistrament que fa Vicky Chow d'aquesta peça és tota una fita en el món del piano». El seu àlbum *Surface Image*, compost per Tristan Perich, es va col·locar entre els deu millors àlbums d'Avant Music de la revista *The Rolling Stone*. Com a artista que sovint sona a l'emissora de ràdio novaïorquesa WNYC, ha enregistrat la seva obra amb els segells Nonesuch, New Amsterdam, Tzadik i Cantaloupe. *The Huffington Post*, *Gramophone* i *The New York Times*, entre d'altres, han publicat diversos articles sobre l'artista i li han fet entrevistes.

Originària de Vancouver, al Canadà, ara viu al barri de Brooklyn de Nova York i és la pianista del grup Bang on a Can All-Stars. Forma part del Consell de Redactors de *Composers Now* i també és mentora del programa d'acompanyament d'alumnes de la Juilliard School. Vicky Show és una artista Yamaha.

SAMPLER SÈRIES

LIQUID TRIO + LOUISIANA VARIATIONS 3+3=5

11 DE DESEMBRE

Entrades a la venda 10€

